

tailbevillingerne. Jeg anser det derfor ikke blot for konstitutionelt rigtigt, men ogsaa for rent teknisk forsvarligt, at Landstinget hævder sin Ret til at undersøge disse Bevillinger.

Med Hensyn til Posthuset i Aalborg skal jeg ikke blande mig i den delvis lokale Strid, men kun udtale, at jeg finder Landstingets Stilling meget rigtig. I det Øjeblik der virkelig kommer andre Krav frem fra vedkommende Bys Side, maa Landstinget have Ret til at sige: Vi ville høre begge Parter, vi kunne ikke afgøre det i Hast, i den korte Tid, det høje Folketing nu en Gang har levnet os. Det ærede Medlem behøver ikke at tale om, at Landstinget vil ødsle eller noget i den Retning, thi det er slet ikke sagt, at det Forslag, Landstinget ønsker gennemført, bliver særlig dyrt. Landstinget har blot ønsket at faa Lejlighed til at overveje Sagen. I øvrigt kan der ogsaa tænkes en tredie Mulighed foruden de to, som hidtil have været paa Tale. Jeg anerkender imidlertid, at det ærede Medlem opgiver Folketingets Stilling med Hensyn til Posthuset. Heri ser jeg en Erkendelse fra hans og derigennem fra det høje Tings Side af, at Folketinget lige saa lidt som Landstinget kan paatvinge det andet Ting ny Bevillinger mod det andet Tings Villie. For denne Anerkendelse er jeg det meget ærede Medlem særdeles taknemmelig.

Med Hensyn til Fredsbureauet i Bern kan jeg kun sige, at baade jeg og ogsaa mine Meningsfæller her nede, tror jeg, have den største Sympati for Fredssagen, netop naar det drejer sig om et lille Land. Jeg skal derfor, idet jeg anerkender, at Landstinget overhovedet ikke, naar det ikke er strengt nødvendigt, bør gaa med til at give Bevillinger for mere end et Aar ad Gangen, kun udtale det Haab, at det maa lykkes den højtærede Udenrigsminister at finde saadanne Grunde, som kunne bevæge Landstinget til at forny denne Bevilling.

Zahle: Jeg tror, at den ærede sidste Taler har Ret i, at der virkelig ligger et konstitutionelt Spørgsmaal bag de Ændringer, som Landstinget har foretaget i det foreliggende Finanslovsforslag. Det fremgaar jo tydeligt nok deraf, at Landstinget slet ikke ved, om det i og for sig ønsker, at der skal indtræde en anden Ordning med Hensyn til det Posthus oppe i Aalborg, om hvilket det stiller Ændringsforslag i Aar. Det er nu, ser det ud til, kommet saa vidt, at naar der blot oppe i

Landstinget er nogen Tvivl om en Bevillings Rigtighed, anser Landstinget sig for berettiget til at stille Ændringsforslag og sende os Finanslovsforslaget tilbage, selv om det drejer sig om et i Forhold til hele Finansloven saa ubetydeligt Detailspørgsmaal som dette, om et Posthus i Aalborg skal lægges det ene eller det andet Sted, og selv om Spørgsmaalet er af den Beskaffenhed, at Landstinget i Virkeligheden slet ikke ved, om det ene Projekt er at foretrække for det andet. Det er meget, at man nu hernede fra Flertallets Side synes at være eller — thi det ved jeg jo, man er — er parat til at bøje sig for en Fordring fra Landstingets Side om, at en Bevilling skal gaa ud, blot fordi Landstinget tvivler om, hvorvidt den egentlig er vel begrundet eller ej. Her er jo kun Tale om en Tvivl, ikke om en virkelig Modsætning.

Med Hensyn til det andet Stridspunkt, eller rettere det andet Punkt, paa hvilket Folketinget skal give efter — thi det er jo ikke Stridspunkter, det er to Punkter, hvor Folketinget bøjer sig for Landstinget paa Finansloven —, altsaa med Hensyn til det andet Punkt, hvor vi skulle bøje os, synes det ogsaa at være saaledes, at Landstinget blot har foretaget en Ændring for at vise sin Magt. Thi naar Landstinget ikke nægter de 500 Kr. til Bureauet i Bern, men kun sletter Ordet „Aarligt“ ved Siden af Bevillingen, saa at den dog kommer igennem i Aar, synes der jo ikke fra Landstingets Side at være saa overvældende Iver for denne Sag, at man kan antage, det er for Sagens Skyld i sig selv, at Landstinget har foretaget denne Ændring. Nej, det synes, at det høje Landsting har gjort det, fordi det ønsker at vise dette høje Ting, at det virkelig kan foretage endogsaa ikke synderlig begrundede Detailændringer i Finanslovsforslaget, sende os det herved og tvinge Folketinget til at gaa ind derpaa.

Det er det, som ligger bag, saaledes ser jeg paa det, og jeg beklager meget, at det ledende Flertal her i Tinget ubetinget er parat til at bøje sig for denne Holdning fra Landstingets Side, i hvilken jeg ser et konstitutionelt Overgreb — men der er jo ikke fra et Mindretals Side noget som helst at gøre paa dette Punkt, det er jo ikke muligt for et Mindretal at hævde noget selvstændigt her, det er jo Flertallet, der er det ledende og Anførerne paa dette Punkt, og hvem Ansvarer paa dette Punkt maa paahvile. Men klart er det, at man ved det, der her sker, vil hævde